

[Jytte Andersen]

5-6 voksne mennesker. Det er ikke pædagogisk kvalitet, og det kan vi ikke være bekendt at byde børn. Så for nu at svare negativt har vi faktisk en lang række beskrivelser af de mange skolefritidsordninger, der fortæller os, hvad kvalitet ikke er, og det er måske ikke et dårligt udgangspunkt for en diskussion, der skal bringe os frem til et regelsæt, hvor vi kan definere den kvalitet, vi vil tilbyde.

Jeg kan med det samme sige til fru Merete Aarup, at vi ikke har den samme opfattelse af gardiner som af børn. Sådan kan man nu engang ikke diskutere kvalitet.

Kvalitet i forhold til børn er, at der er fysiske rammer om samværet, at der er voksne mennesker, der tager hånd om de børn, der er tale om, uanset om det er små børn – og det er i sig selv kritisabelt, at der kommer flere og flere af dem ind i skolefritidsordninger – eller det er store børn.

Jeg vil sige til miniseren, at uagtet han har sat en undersøgelse i gang, føler vi os ærlig talt ikke særlig trygge. Vi har set ministerundersøgelser på dette område før, hvor vi lidt groft sagt vil sige, at det har været politisk bestillingsarbejde. Det er derfor, vi i vort forslag har lagt op til, at man skulle have en repræsentativ undersøgelse af store og små kommuner og af kommuner med forskelligt politisk styre, så vi fik et bredere billede.

Vi har også lagt vægt på, at det ikke alene skulle være Undervisnings- og Forskningsministeriet, der er involveret og ansvarligt, men også Socialministeriet, som Udvalget om Børns Dagligdag også pegede på.

Når vi synes, det var vigtigt at få et undersøgelsesarbejde sat i gang, er det, fordi der er nogle aldeles uacceptable forskelle i de ordninger, vi byder børn.

De indberetninger, som er tilgængelige i Indenrigsministeriet om, hvad kommunerne afsætter i kroner og øre pr. barn, strækker sig fra 9.203 kr. i Gladsaxe til 76 kr. i Brande, tror jeg nok det er. Det er forskelle, som er stødende i forhold til nogle retsprincipper om, hvad vi som samfund og fællesskab kan byde børn. Det er noget af det, der burde frem i lyset og danne baggrund for en diskussion om lighed.

Vi har ikke med forslaget sagt, at skolefritidsordninger skal være ens overalt. Bevar mig vel! Der kan være forskellige lokale ønsker, og det synes vi er fint. Men en så stor grad af forskel er uacceptabel.

Det er også uacceptabelt, at der i nogle ordninger – eksempelvis stuver Egtved Kommune 75 børn ind i temmelig utidssvarende lokaler – lægges op til 6 moduler med 4 voksne, hvilket betyder, at børn kommer løbende i én forvirring, så det er fuldstændig umuligt at sætte nogen som helst form for aktivitet i gang. Jeg kan oplyse, at Holstebro Kommune har dobbelt så mange voksne til at tage hånd om børnene og sætte aktiviteter i gang for børnene som Egtved Kommune til det samme antal børn.

Jeg vil også nævne spørgsmålet om lokaler. Vi har naturligvis stor forståelse for, at der i nogle kommuner kan være nogle yderrum og nogle rum i forbindelse med skole og andre steder, som man kan bruge til skolefritidsordninger. Men det billede, vi kan se tegne sig på landkortet, er, som jeg nævnte før, kælderrum og ikke særlig gode legepladser, hvis der overhovedet er nogen legepladser. Det er fysiske rammer, som betyder, at børn faktisk mere eller mindre bliver spærret inde, fordi der ikke er legemuligheder. Derfor er diskussionen om børn i lokalsamfundet en diskussion, der i mange kommuner er fuldstændig udelukket, fordi børn ikke har nogen muligheder for at komme ud at lege.

Vi synes også, det er tankevækkende, at Folketingets flertal ikke føler sig pikeret af, at der i forbindelse med mange af skolefritidsordningerne faktisk har været mange og lange sager, hvor embedslæge, arbejdstilsyn og byggestyrelse har udtalt, at de ikke kan acceptere de pågældende lokaler, men hvor kommunerne alligevel har kørt det igennem, som om der ikke var noget som helst regelsæt på dette område. Og det er egentlig lidt mærkeligt, at Folketingets flertal i den grad sætter sig ud over de indvendinger, embedslæger, arbejdstilsyn og myndigheder i al almindelighed har haft mod mange eksempler på den brogede kreativitet i negativ forstand, der har været i skolefritidsordningerne rundt omkring.

Der er også noget andet, der overrasker mig hos de forskellige ordførere. Når vi synes, det er vigtigt at få et regelsæt for en skolefritidsordning, er det selvfølgelig også for at få sikret, at der er en forældreindflydelse, og at der er nogle principper for betalingen på skolefritidsordningen, som svarer til de principper, der er på det øvrige daginstitutionsområde for børn og unge. Det viser sig nemlig, at forældrene mange